

Gelukkig in de ruimte

André Kuipers

Leeftijd 54 (geboren op 5 oktober 1958)

Beroep Astronaut

Studie Geneeskunde, UvA

Afgestudeerd 1987

Docent 'Professor van Leeuwen, hoogleraar interne geneeskunde, was een goede en realistische docent. In het eerste jaar zei hij "Ik ga jullie van een illusie afhelpen; iedereen gaat dood." Met andere woorden als arts kun je niet iedereen redden.'

Locatie 'Een van de leukste dingen van geneeskunde studeren aan de UvA was dat we op allerlei locaties in de binnenstad les hadden. Het Binnengasthuis was mijn favoriet, daar ben ik zowel als student als patiënt geweest. Ik ben op mijn negentiende geopereerd aan een goedaardige schildkliertumor en heb toen mijn collegastudenten uitgenodigd om vanaf het glazen balkon mee te kijken met de operatie.'

Café 'In de buurt van het Binnengasthuis zat café De Gaeper waar we vaak pannenkoeken gingen eten. Zo had ik bij iedere universiteitslocatie wel een vaste broodjeszaak of café.'

Afknapper 'Ik vond het jammer dat de studie naar het AMC verhuisde en mijn studententijd in de binnenstad erop zat.'

Hij studeerde geneeskunde en werd astronaut:

André Kuipers. tekst Julie de Graaf / foto Bob Bronshoff

De sciencefictionboekjes die ik op mijn twaalfde van mijn oma kreeg, waren niet alleen de reden dat ik astronaut wilde worden, maar ook dat ik geneeskunde wilde studeren. Ze had nummers tien, elf en twaalf van de Perry Rhodan-serie gekocht. Dat was een tweewekelijkse serie die ik vervolgens jarenlang verslond. Van die in plastic verpakte boekjes met een slappe kaft over de avonturen van mensen in de toekomst, met ruimteschepen en raketten, maar ook over andere planeten waar leven gecreëerd werd. Dat vond ik heel intrigerend en het zette me aan het denken over wat leven nu eigenlijk is, hoe een oogcel weet dat hij een oogcel moet worden en hoe een spier werkt. Het wekte mijn interesse voor geneeskunde, en dan vooral voor technische gebieden als biochemie en fysiologie. Ik dacht dat alleen Amerikaanse testpiloten astronaut konden worden en besloot geneeskunde te studeren. Ik zag mezelf wel medisch specialist in een Amsterdams ziekenhuis worden. De studie beviel erg goed: ik vond bijna alles interessant en volgde veel extra co-schappen. Ook liep ik een tijd mee met een rijdende psychiater, waarmee ik huisbezoeken door heel de stad aflegde en in de gevangenis methadon uitdeelde. Mijn coschap verloskunde was ook leuk; daarvoor verbleef je tijdens je diensten in het Praktikantenhuis aan de Sarphatistraat en werd je gebeld als er een bevalling was. Dan ging midden in de nacht de telefoon en sprong ik op de fiets met mijn verloskoffertje. Tijdens mijn coschappen mocht ik onderzoek doen bij kno-arts en professor Wil Oosterveld in het AMC. Hij

was gespecialiseerd in het evenwichtsorgaan en werkte samen met NASA. Dankzij die ervaring kon ik na mijn studie mijn militaire dienst vervullen als arts bij de luchtmacht. Via de luchtmacht kwam ik bij het onderzoekscentrum voor lucht- en ruimtevaartgeneeskunde in Soesterberg terecht. Zo kwam ruimtevaart steeds een stapje dichterbij.

Vier jaar na mijn afstuderen kon ik aan de slag als wetenschappelijk coördinator bij Estec, het onderzoeks- en technologiecentrum van ESA. Ik hoopte dat als ik daar zou blijven werken en goed mijn best zou doen, ik uiteindelijk geselecteerd zou worden als astronaut. Die kans was erg klein, maar ik wilde per se de aarde vanuit de ruimte zien en was bereid daar alles voor te geven. In de jaren die volgden, kwam ik steeds verder van geneeskunde af te staan. Dat vond ik best lastig, want straks zou ik een medische carrière opgeven en nooit de ruimte in komen. Toch bleef ik volhouden; het zou heel jammer zijn als het niet zou lukken om astronaut te worden, maar dan had het in ieder geval niet aan mij gelegen.

Uiteindelijk werd ik op mijn veertigste geselecteerd en mocht ik in 2004 voor het eerst de ruimte in en ik 2011 een tweede keer, voor 193 dagen. Die lange aanloop is het helemaal waard geweest. Niet meteen hoor, want de eerste dagen in de ruimte zijn afzien: je bent ruimteziek, je hebt een opgezwollen gevoel in je hoofd, er is een hoog geluidsniveau, er wordt continu wat van je verwacht en je leeft in een soort glazen huis. Maar af en toe kon ik een moment pakken. Dan was ik in een donkere module naar buiten aan het kijken en drong het na een tijdje opeens tot me door: ik ben echt in de ruimte, ik leef mijn jongensdroom.' ■■■

stage

Samantha Bakker (19)

Studie Culturele & maatschappelijke vorming
Stage Projectmedewerker kunstencentrum
De Kunstlinie

Vergoeding 100 euro

Beoordeling ☆☆☆☆

'Ik woon tien minuten bij De Kunstlinie vandaan en volg er zelf danslessen. De stap om er stage te lopen was dus niet groot. De Kunstlinie is het grootste kunstencentrum van Almere en het verzorgt een groot cultureel aanbod in de stad. Vanwege wegvallende subsidies zit het kunstencentrum midden in een reorganisatie en specialiseren ze zich nu in cultuureducatie voor het basisonderwijs en voortgezet onderwijs. De reorganisatie zorgde soms voor een gespannen sfeer op kantoor, maar daar heb ik geen last van gehad. Het contact met mijn collega's is nu nog steeds prettig. Na mijn stage ben ik mede-initiatiefnemer geweest van een project dat het docentencollectief (alle docenten die ontslagen zullen worden) hun werk aan het publiek laat tonen en hun de optie geeft verder te gaan als zelfstandigen. Mijn werk als stagiair-projectmedewerker was heel divers. Ik deed inhoudelijk werk op kantoor, maar ook uitvoerend werk. Zo ondersteunde ik het project De Kunstbus, waarbij wekelijks gratis workshops worden gegeven aan kinderen in prioriteitswijken van Almere, bijvoorbeeld verven, dansen of kleien. Ik hielp met de opbouw van de activiteiten en het werven van kinderen. Daarnaast deed ik een onderzoek naar het talentontwikkelings project Talent@. Ik raad iedere student aan op zoek te gaan naar een stage die letterlijk dicht bij jou staat. Niets zo leuk als het resultaat van je werk terug zien in je eigen buurt.' ■■■ Vera Lentjes